

kárně »Život«, protože jen tento peníz uspořila a jen tento peníz musí žalobci nahraditi.

V obou případech jest nařízené doplnění na místě.

Pokud by šlo o případy nutné, nelze souhlasiti s míněním žalobním, že vydávání léků je vždy věci naléhavou, což ostatně sám rekurent uznává, když tvrdí, že naléhavost posouditi může jen lékař, nikoliv lékárník, a uvádí příklady, ve kterých by šlo o případy nutné. A jen v těchto případech nutných dovolila žalovaná okres. nem. pokladna v § 21. stanov a v oběžníku, že na její účet léky zakoupeny býti mohou; šlo by tedy o pravou asignaci podle §§ 1400, 1403 a 1014 obč. zák.

Pokud by šlo však o případy nikoliv nutné, tedy svolením žalované okr. nem. pokladny nekryté, má žalobce podle § 1042 obč. zák. nárok jen na náhradu toho nákladu, jež by pokladna sama podle zákona byla musila učiniti. Podle zákona však byla by pokladna učinila zadost své povinnosti k opatření léků (§ 6 č. 1 zák. č. 33/1888) také tím, že určila lékárnou »Život«, aby na její účet členům léky vydávala. K vyšší náhradě podle zákona není povinna. Právem vyslovil odvolací soud, aby v obou těchto směrech bylo řízení doplněno.

V dalších důvodech praví nejvyšší soud, že bude na žalobci, aby on přednesl skutečnosti a průvody pro odůvodnění svého nároku nutné, označil recepty, kde šlo o případy nutkové, na př. jako takové již označené, neb že šlo o lék vydaný v noci, neb kdy lékárna »Život« byla zavřena. Tím není vyloučeno, že druhá strana nabídne odvod.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 3. prosince 1925 č. j. R I 960/25-I.

R. v. z. s. Doležal.

Toliko takové náhrady škod, které způsobeny byly přímo zřizováním neb udržováním telegrafu, na nemovitostech, stanoví se po rozumu §§ 6 (2) a 9 (5) zák. č. 33 ai 1922 Sb. z. a n. okresními soudy řízením nesporným, nedohodli-li se o nich účastníci.

Žalobce domáhal se žalobou na eráru (telegrafní správě) náhrady škody, která mu byla způsobena neopatrností zřízců telegrafní správy při výměně telefonních drátů na jeho stole připevněných, tedy při udržování telefonu a sice tím způsobem, že odpadky drátu nechali z neopatrnosti a nedbalosti své napadati do píce, uložené na půdě, čímž se stalo, že doby-

tek, tedy příslušenství jeho statku, byl poškozen, neboť několik kusů jeho tím zahynulo.

První soud rozhodl ve věci samé.

Soud odvolací rozsudek zrušil jako zmatečný, jelikož prý nárok spadá pod ustanovení § 6 odst. 2 zák. ze dne 27. ledna 1922 č. 33 sb., o jakých nárocích, nedojde-li k dohodě mezi telegrafní správou a poškozeným ve smyslu § 9 odst. 5 cit. zák. rozhoduje okresní soud v řízení nesporném (§ 9 prov. nař. z 1. února 1923 č. 21 sb.), neboť jde o příslušenství nemovitosti užívané za telegrafní cestu.

Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí vrchního soudu a nařídil, aby o odvolání rozhodl věcně. Odůvodnění:

S názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti. Při řešení otázky přípustnosti pořadu práva, může a musí zůstatí stranou, náleží-li žalobcova škoda ke škodám uvedeným v § 6 (2) zák. ze 27. ledna 1922 č. 33 sb., tolik je však jisto, že požadovaná náhrada není náhradou podle § 9 odst. 5, jejíž stanovení je vyhraženo okresním soudům v nesporném řízení. Ze souvislosti pátého odstavce § 9 s předcházejícími čtyřmi odstavci, které upravují řízení vynucující trpění telegrafních zařízení na dopravních cestách a cizích nemovitostech, plyne, že se tu náhradou rozumí odškodné příslušející vlastníkovvi za to, že bylo jeho nemovitosti použito ku telegrafním účelům, tedy náhrada za majetkové újmy způsobené mu p ř í m o a b e z p r o s t ř e d n ě zřízením a udržováním telegrafu na jeho nemovitosti. Budou to zpravidla škody, které mohou již předem býti podle plánu zamýšleného zřízení telegrafu předvídaný a podle § 9 (2) hlášeny.

Z materiálů k tomuto zákonu, tisk č. 1096 a 3386, totiž z důvodových zpráv ústavně právních výborů senátu a poslanecké sněmovny, jest nade vší pochybnost patrnó, že vzorem pro odkázání nároků odškodňovacích na řízení nesporné byla ustanovení vyvlastňovacího zákona ze dne 18. února 1878 č. 30 ř. z., dále §§ 13 až 15 zákona o státní podpoře soustavné elektrisace ze 22. července 1919 č. 488 Sb. z. a n., že zákon má tu na mysli jenom ony majetkové újmy, které má povolení užívacích práv na cizí nemovitosti pro zatíženého bezprostředně v zá-pětí a jež má podle § 15 zákona posléze zmíněného určiti na základě odhadu znalců již politický úřad s o u č a s n ě s p o v o l e n í m u ž í v a c í c h p r á v, při čemž je však zatíženým vyhraženo právo, aby žádali za stanovení odškodného u místně příslušného okresního soudu řízením nesporným.

Nárok uplatněný žalobcem v tomto sporu není nárokem na takovou náhradu a nehodí se po vzoru řízení vyvlastňovacího ku jednání v řízení nesporném jako doplňku předcházejícího řízení správního.

Jeho projednávání řízením nesporným bylo by také v rozporu s §em 2 č. 7. nesp. pat. z 9. srpna 1854 č. 208, ř. z., neboť nejde při něm pouze o zjištění sporné výše náhrady jejím odhadem, nýbrž o řešení skutkových a právních otázek, které zůstaly v předcházejícím správním řízení úplně stranou, týkají se i samého důvodu nároku a vyžadují nutně sporného jednání.

Proto byla rozepře odkázána odvolacím soudem neprávem ku projednání v řízení nesporném a muselo býti uznáno, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 11. listopadu 1925 R I 911/25. —er.

K § 231 a 232 exek. řádu.

A., majitel usedlosti žaloval svého bývalého pachtýře B. u okresního soudu v L. žádaje, aby žalovaný byl uznán povinným zaplatiti mu náhradu 20.000 Kč, z toho peníz 15.000 Kč v mezích kauce do nejvyššího obnosu 15.000 Kč, na nemovitostech v obvodu okres. soudu v M. ležících zjištěné, z nejvyššího podání za nemovitosti tyto v exekuční dražbě docíleného, v pořadí knihovním této kauce, a nahraditi žalobci 5% úrok z částky 20.000 Kč od žaloby a útraty sporu. Ze žaloby vysvítá, že žalovaný měl pachtovanou od A. usedlost v obvodu okresního soudu L. ležící, pacht že skončil 1. března 1925 a žalobce že domáhá se náhrady z důvodu § 1111 vš. z. obč. Pachtovní kauce do výše 15.000 Kč z téhož poměru pachtovního pojištěna byla podle smlouvy pachtovní na nemovitostech pachtýři patřících v obvodu okres. soudu v M. ležících, které byly exekučně prodány. Při rozvrhovém roku přihlásil A. v mezích kauce částku 15.000 Kč a dlužník B. podal odpor proti příkázání částky té popíraje její pravost; rozvrhové usnesení nebylo dosud vydáno a o odporu nebylo rozhodnuto.

Žalovaný namítal proti žalobě nepřípustnost pořadu práva a nepříslušnost soudu, pokud žaloba uplatňuje nárok 15.000 Kč, poněvadž žádá zaplacení jeho z nejvyššího podání.

Prvý soudce vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a nepříslušnosti soudu a celou žalobu odmítl a žalující straně uložil náhradu útrat a to z toho důvodu, že z exe-